

Blanca Garau

Nens hem assegut a la filera set. La pel·lícula havia començat no feia gaire, i ara la idea d'una tassa de xocolata podria treure'm els *instints més bàsics*.

No me miris així, estimat. Uns llavis de vi sempre oberts al bes són *amistats peril·lo*ses per qui no té gaire, són una passa enrere que porta a l'abraçada, i a la pena. Després ens hauríem d'aixecar, primer de la butaca, després dels llençols, i dir adéu. I no. Els finals, com els principis, han d'esser oberts o bé inexistents, i mai no s'haurien de veure. Ni de preveure.

Els finals et tornen a la rutina, al bescuit que s'està cremant al forn, als nins que arriben de l'escola, al marit que ve de la feina i vol sopar. Però un final en blanc sempre podia haver estat altra cosa, durar eternament o perviure. O girar enrere una pàgina. O dues. Tres, si no has vist el principi. Els finals oberts sempre tenen una segona oportunitat, i una tercera, i una alquímia perenne que et fa fer el ronquet cada vegada que el mires... i per això no has de permetre que vegi un final, ni que el patesqui.

Recorda que hem entrat aquí perquè

plovia, però hem de marxar abans que tot s'acabi. Aviat el quadre s'anirà posant íntim, enyoradís, la dona ja té papallones entremaliades que es fiquen per dins de la brusa i l'acaronen, ell és tan tendre, i jo estic tan sola... Anem. Anem, ara que sembla que la cosa va dolça, ara que torn enyorar el gust, el regust, la calor de l'amor i la xocolata. Els finals no s'haurien de mirar. Ni de preveure. És imprescindible i necessari vestir-se amb el record enganxós de tot allò que no arriba enlloc, i fer-lo restar tatuat als porus. Les pel·lícules t'inicien en un camí de rajoles daurades, hi pots avançar un moment, però de sobte s'acaben si veus el final. Per això, voldria que tu, perquè t'estim, poguessis *triar un amor* sense preocupar-te si viurà, voldria que *Maurice* no tornés a obrir les cortines sense saber perquè, voldria que *l'home minvant* no deixés mai de minvar, que mai no es descobris *el misteri Von Bulow*...

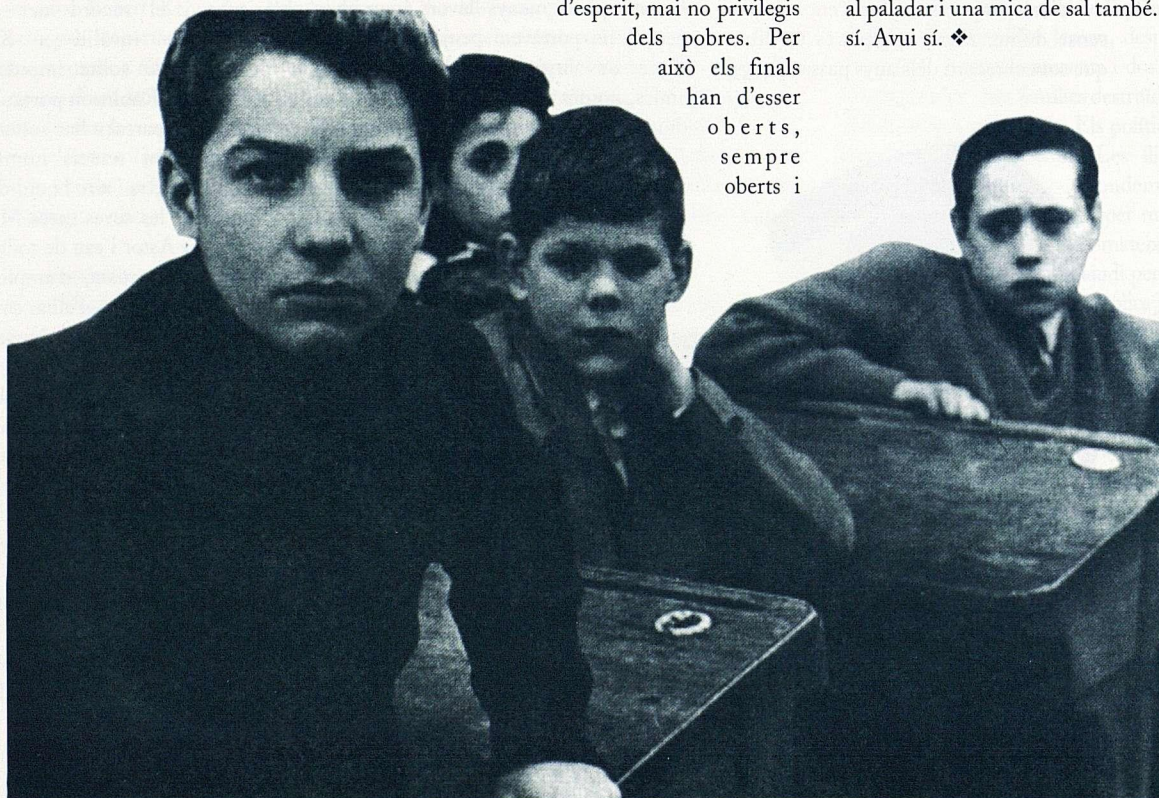
Els finals no m'agraden, i si et besés ara la fascinació s'acabaria, com s'acaben sempre les màgies quan veus el final d'una pel·lícula. Un bes d'avui obri una porta que demà es tancarà més forta,

això són luxes pels gegants d'esperit, mai no privilegis dels pobres. Per

això els finals han d'esser oberts, sempre oberts i

sense principi. No aquests finals numerals que impliquen una segona part, i vint mil, perquè això seria com tenir un amor en la distància, aquell que irromp quan vol, et deixa amb les carns obertes i després s'esfuma. No. Els finals oberts vénen sempre després dels *quatre-cents cops* que et fan sagnar les genives de l'ànima, quan veus un nin caminant cap a la mar per primera vegada, però que passa eternament. Mai no arriba a tocar l'aigua, però pots sentir, desitjar, la fredor humida que t'amanega les puntes dels dits, i l'esquitx de les ones.

La màgia esclata com esclaten les bimboles, com emergeix del llac l'anell (sempre l'anell) de Moriarty sense esbrinar *el secret de la piràmide*, com cauen i es trenquen les figures de vidre que sempre es desprenen de l'arbre pagà. No has d'alterar que vegi un final, no vull *el joc de la sospita*, ni la trampa de *Clue*, ni mirar els ocells amb por de la por. Tampoc no m'has de besar, estam a la filera set. Anem. I demà podem tornar amb la pel·lícula començada i arribar només una mica més enllà. Ara, anem. Potser que, després de la dolçor, de la pluja i la xocolata, demani, implori, gotes de tendresa al paladar i una mica de sal també. Potser sí. Avui sí. ♦

("Un home pot tenir conviccions i defensar-les, però no aquí, a l'exèrcit sols es pot obeir".

De aquí a la eternidad, (1953) Fred Zinnemann